

SEBASTIAN
FITZEK

MATKUSTAJA **23**

BAZAR

MATKUSTAJA **23**

SEBASTIAN
FITZEK
MATKUSTAJA **23**

SUOMENTANUT SANNA VAN LEEUWEN

Suomentanut Sanna van Leeuwen
Saksankielinen alkuteos *Passagier 23*
Copyright © 2014 by Verlagsgruppe Droemer
Knaur GmbH & Co. KG, Munich
The work has been negotiated through AVA international
GmbH, Germany (www.ava-international.de)
www.sebastianfitzek.de
Kannen suunnittelu Perttu Lämsä

ISBN 978-952-376-168-1

Taitto Jukka Iivarinen / Vitale
Painettu EU:ssa

Vuodesta 2000 lähtien maailman risteilyaluksilta ja matkustajalautoilta on pudonnut yli laidan ainakin 200 matkustajaa ja miehistön jäsentä.

”JÄLJETTÖMIIN KADONNEET”, DER TAGESSPIEGEL, 25.8.2013

Risteilyalus on kuin pieni kaupunki. Mutta – – kaupungista kukaan ei putoa yli laidan niin ettei hänestä kuulla sen koommin mitään.

YHDYSVALTAIN EDUSTAJAINHUONEEN JÄSEN CHRISTOPHER SAYS,
THE GUARDIAN UK, 2010

Matkustajaennätys risteilyalalla: 20 miljoonan raja rikki. – – Alalla iloitaan kymmenen prosentin kasvusta, ja potentiaalia uskotaan riittävän vielä paljon enempäänkin.

SPIEGEL ONLINE, 11.9.2012

PROLOGI

Ihmisveri:

- 44 prosenttia punasoluja.
- 55 prosenttia veriplasmaa.
- Ja sataprosenttinen siivo, kun verta suihkuaa puhkaisu-
tusta suonesta hallitsemattomasti ympäri huonetta.

Tohtori – kuten hän mieluusti kutsui itseään, vaikkei ollutkaan väitellyt – pyyhkäisi kämmenselällä otsaansa. Niin hän levitti kasvoilleen osuneita veriroskeita vain entistä laajemmalle, mikä varmaan näytti melko iljettävältä, mutta aina-
kaan liemet eivät nyt valuisi hänen silmiinsä niin kuin viime vuonna, kun hän oli *operoinut* erään ilotytön. Silloin hän oli saanut pelätä kuusi viikkoa, että oli ehkä tartuttanut itseensä HIV:n, hepatiitti C:n tai jonkin muun hirveyden.

Hän ei voinut sietää sitä, että asiat eivät menneet suunnitelmien mukaan. Jos puudutusaine oli annosteltu väärin. Tai jos *valitut* alkoivat viime hetkellä panna hanttiin ja repivät kanyylin käsivarresta.

”Ei shaa... älkää tehkö shita”, hänen *päämiehensä* sammalsi. Sitä sanaa tohtori mielummin käytti asiakkaistaan. *Valittu* oli liian korkealentoinen, ja *potilas* kuulosti hänen korvisaan väärältä, sillä oikeasti sairaita olivat vain harvat hänen

operoimansa ihmiset. Tämäkin kaveri hoitopöydällä oli terve kuin pukki, vaikka juuri nyt näytti siltä kuin hänet olisi kytetty kiinni suurjännitejohtoon. Tummaihoisen urheilijan silmät muljahtelivat ja suu vaahtosi, kun hän jännitti selkäänsä kaarelle kiskoessaan epätoivoisena vöitä, jotka pitivät hänet paikoillaan. Hän oli huippukuntoinen juoksija ja 24-vuotiaana suorituskykynsä huipulla. Mutta mitä hyötyä oli vuosikausien kovasta treenistä, kun suonissa virtasi nukutuslääkettä? Aine ei riittänyt tainnuttamaan häntä täysin, olihan kanyyli irronnut paikaltaan, mutta sen verran kuitenkin, että tohtori pystyi vaivatta painamaan hänet takaisin makuuasentoon, kun pahin kohtausta oli ohi. Vertakaan ei suihkunnut enää, kun tohtori oli saanut painesiteen paikoilleen.

”Hys, hys, hys.”

Tohtori painoi kätensä tynnyttelevästi miehen otsalle. Iho tuntui kuumeiselta, ja hiki kiilsii halogeenilampun valossa.

”Mikä teille nyt yhtäkkiä tuli?”

Päämies avasi suunsa. Pelko välähteli kuin linkkuveitsi hänen silmissään. Hänen sanoistaan sai tuskin selvää. ”Minä... en... halua... kuol...”

”Mutta, mutta. Siitähän oli jo sovittu”, tohtori hymyili rauhoittavasti. ”Kaikki on järjestyksessä. Älkää nyt alkako jänistää, näin lähellä täydellistä kuolemaa.”

Tohtori katsoi avoimesta ovesta viereiseen huoneeseen, välinepöydälle, jolla oli kirurginveitsiä ja sähköinen luusaha käyttövalmiina pistorasiaan kytkettynä.

”Enkö ole selittänyt kaikkea tarpeeksi selvästi?” Hän huokasi. Tietysti hän oli. Tunti toisensa perään. Yhä uudelleen, mutta tämä kiittämätön taulapää ei vain halunnut tajuta.

”Siitä tulee hyvin epämiellyttävää, totta kai tulee. Mutta vain tällä tavalla voin toteuttaa kuolemanne. Muuten se ei ikävä kyllä onnistu.”

Yleisurheilija vikisi hiljaa. Kiskoi lenkkejä, jotka pitivät hänen käsiään paikoillaan, mutta jo paljon voimattomammin kuin äsken.

Tohtori totesi tyytyväisenä, että nukutusaine alkoi sittenkin vaikuttaa toivotulla tavalla. Pian hän pääsisi aloittamaan operaation.

”Nähkääs, toki voisin keskeyttää homman tähän”, hän sanoi käsi edelleen urheilijan otsalla. Toisella hän nykäisi kasvosuojuksensa suoraan. ”Mutta sen jälkeen maailmassanne ei olisi muuta kuin pelkoa ja kipua. Käsittämätön määrä kipua.”

Musta mies räpytteli silmiään. Hänen hengityksensä tasaantui.

”Minähän näytin teille kuvia. Ja videon. Sen, jossa oli korkkiruuvi ja puolikas silmä. Ettehän te toki sellaista halua?”

”Mmmhh”, päämies ähisi kuin hänen suunsa olisi tukittu, sitten hänen kasvonsa valahtivat rennoiksi ja hengitys muuttui pinnalliseksi.

”Otan tuon kieltävänä vastauksena”, tohtori sanoi ja vapautti jalallaan parien jarrun työntääkseen päämiehensä viereiseen huoneeseen.

Leikkaussaliin.

Kolmen neljännestunnin kuluttua operaation ensimmäinen ja tärkein osa oli suoritettu. Tohtori oli riisunut lateksikäsineet ja kasvosuojuksen. Vihreän kertakäyttötakin, joka sidottiin kiinni selkäpuolelta kuin pakkopaita, hän oli heittänyt jäte-

kuiluun. Silti hän tunsu olevansa nyt smokissa ja tummissa kiiltonahkakengissä enemmän naamiaisasussa kuin äsken oli ollut leikkaussalitamineissaan.

Naamiaiasussa, ja hiprakassa.

Hän ei muistanut, milloin oli alkanut suoda itselleen huijan jokaisen onnistuneen operaation jälkeen. Tai kymmenen huikkaa, kuten juuri äsken. Helkkari, siitä oli tultava loppu, vaikkei hän ikinä juonutkaan ennen operaatiota vaan aina sen päälle. Silti. Viina teki hänet yltiöpäiseksi.

Sai hänet tekemään typeryyksiä.

Kuten nyt kanniskelemaan mukanaan jalkaa.

Hän vilkaisi naurahtaen kelloaan.

Se näytti kaksikymmentä kolmekymmentäkolme. Oli pidettävä kiirettä, jotta hän ei myöhästyisi ruokailusta. Alkuruoat olivat jo menneet sivu suun. Mutta ennen kuin hän pääsisi omistautumaan helmikanalle, jota tänään oli pääruokana, hänen oli ensin hävitettävä biologiset jätteet: käyttämättä jääneet verivalmisteet ja oikean jalan sääri, jonka hän oli saannut erinomaisen siististi poikki juuri polven alapuolelta.

Sääri oli kääritty biohajoavaan muovipussiin, jota hän joutui kantamaan porraskäytävässä kaksin käsin, niin painava se oli.

Tohtori tunsu olevansa humalassa, muttei liian vahvassa tajutukseen, että selvin päin hänelle ei olisi tullut mieleenkään lähteä raahaamaan ruumiinosia julkisiin tiloihin sen sijaan, että olisi heittänyt ne suoraan jäteuuniin. Mutta hänen päämiehensä oli saanut hänet sellaisen raivon valtaan, että tämä pikku huvi oli riskinoton arvoinen. Ja riski oli pieni. Melkein olematon.

Oli annettu myrskyvaroitus. Kun hän olisi jättänyt taakseen tämän mutkittelevan labyrintin, ahtaan kuilun, jota pystyi kulkemaan vain kumarassa, käytävän, jossa kulki keltaisia ilmastointiputkia, ja päässyt tavarahissille asti, ulkona hän ei taatusti kohtaisi ristin sielua. Sitä paitsi paikka, jossa hän oli päättänyt hävittää lastinsa, ei näkynyt missään kamerassa.

Saatan olla humalassa, mutta tyhmä en ole.

Hän oli edennyt viimeiselle etapille, kiivennyt portaat, joita käytti vain huoltotiimi kerran kuussa, jos sekään, ja veti auki raskaan oven, jossa oli pyöreä ikkuna.

Hänen kasvojaan vasten iski rajua tuuli, ja hän tunsu ponnistelewansa seinää vastaan yrittäessään päästä ulos.

Raitis ilma lasu hänen verenpainettaan nopeasti. Hän tunsu pientä kuvotusta, mutta pakotti itsensä ryhdistäytymään ja tunsu pian virkistävää suolantuoksuissa tuulessa.

Nyt hänen askeleitaan ei enää horjuttanut alkoholi vaan kova merenkäynti, jota sisällä *Sultan of the Seas* -laivassa oli vakaajien ansiosta tuskin huomannut.

Hän huojahteli eteenpäin jalat harallaan. Hän oli kannella 8½, se oli välikansi, joka oli olemassa puhtaasti optisista syistä. Kaukaa katsottuna se antoi risteilijän peräosalle virtaviivaisemmän ilmeen, niin kuin spoileri urheiluautolle.

Tohtori pääsi perille laivan vasempaan peräkulmaan ja kumartui katsomaan kaiteen yli. Hänen allaan riehuu Intian valtameri. Taaksepäin suunnatut valonheittimet valaisivat valkoisia vaahtovuoria, joita risteilijä veti perässään.

Oikeastaan hän oli halunnut lausua loppukaneetiksi jostain nasevaa, kuten ”*Hasta la vista, baby*”, tai ”Valmiina heti kun tekin olette”, mutta hänen mieleensä ei tullut mitään

nokkelaa, joten hän heitti muovipussiin pakatun säären mitään sanomatta korkeassa kaaressa yli laidan.

Teoriassa se tuntui jotenkin paremmalta, hän ajatteli pää taas pikkuhiljaa selvempänä.

Tuuli ulvoi hänen korvissaan niin voimakkaana, ettei hän voinut kuulla, kun sääri paiskautui aaltoihin viisikymmentä metriä alempana. Sen sijaan hän kuuli selkensä takaa toisen äänen.

”Mitä te oikein teette?”

Hän käännähti ympäri.

Ihminen, joka oli säikäyttänyt hänet luita ja ytimiä myöten, ei luojan kiitos ollut aikuinen miehistön jäsen, vartija esimerkiksi, vaan nuori tyttö, tuskin vanhempi kuin se pikkuinen, jonka koko perheen hän oli operoinut pari vuotta sitten Afrikan länsirannikon edustalla. Tyttö kyyhötti ristiistunnassa ilmastointilaitteen tai jonkinlaisen aggregaatin kotelon vieressä. Tohtori ei ollut tekniikasta yhtä hyvin jyvällä kuin veitsistä.

Tyttö oli niin pieni ja ympäristö niin pimeä, ettei tohtori ollut huomannut häntä. Tiiratessaan pimeyteen mies erotti työstä nytkään tuskin enempää kuin ääriiviivat.

”Ruokin kaloja”, tohtori sanoi ja oli iloinen, että sai äänensä kuulostamaan huomattavasti rauhallisemmalta kuin miltä hänestä tuntui. Tyttö ei ollut fyysinen uhka, mutta todistajaksi tätä ei siitä huolimatta tarvittu.

”Onko teillä huono olo?” tyttö kysyi. Hänellä oli yllään vaalea hame, mustat sukkahousut ja anorakki. Kaiken varalta hän oli pukeutunut myös punaiset pelastusliivit, jollaiset löytyivät jokaisen hytin kaapista.

Kiltti tyttö.

”Ei”, tohtori vastasi ja virnisti. ”Hyvin minä voin. Mikä sinun nimesi on?”

Hänen silmänsä alkoivat vähitellen tottua hämärään. Tytöllä oli olkapäille ulottuvat hiukset ja hivenen höröttävät korvat, jotka eivät kuitenkaan rumentaneet häntä. Päinvas-
toin. Tohtori oli varma, että paremmassa valossa hän näkisi
tytössä jo viehättävän nuoren naisen, joka tästä myöhemmin
tulisi.

”Anouk Lamar.”

”Anouk? Eikös se ole ranskalainen hellittelymuoto Annasta?”
Tyttö hymyili. ”Vau, tiesitte sen?”

”Minä tiedän paljonkin.”

”Ai jaa? Tiedättekö ehkä senkin, miksi minä istun tässä?”
Tytön röyhkeä ääni kuulosti kimeältä, koska hänen piti
huutaa tuulta vastaan.

”Piirret merta”, tohtori sanoi.

Tyttö likisti piirustuslehtiötä rintaansa vasten ja virnisti.
”Se oli helppo. Mitä muuta te tiedätte?”

”Ettei sinulla ole tänne mitään asiaa, ja sinun olisi pitänyt
olla jo ajat sitten unten mailla. Missä sinun vanhempasi
ovat?”

Tyttö huokasi. ”Isä ei ole enää elossa. Enkä tiedä, missä
äiti on. Hän jättää minut usein yksin hyttiin iltaisin.”

”Ja sinulla on siellä tylsää?”

Tyttö nyökkäsi. ”Äiti tulee takaisin vasta tosi myöhään ja
haisee pahalta.” Hänen äänensä muuttui hiljaisemmaksi.

”Tupakalta. Ja viinalta. Ja hän kuorsaa.”

Tohtoria nauratti. ”Niin aikuiset joskus tekevät.”

Kuulisitpa, miten minä kuorsaan. Hän osoitti lehtiötä.

”Mutta saitko sinä tänään piirrettyä jotakin?”

”En.” Tyttö pudisti päätään. ”Eilen oli kaunis tähtitaivas, mutta nyt on ihan pimeää.”

”Ja kylmää”, tohtori säesti. ”Mitäpä, jos menisimme etsimään äitisi?”

Anouk kohautti olkapäitään. Hän ei vaikuttanut ilahtuneelta, mutta sanoi: ”Okei, miksei.”

Tyttö pääsi ylös risti-istunnasta ottamatta tukea käsillään. ”Joskus äiti on kasinossa”, hän sanoi.

”Ai, sehän sattui hyvin.”

”Miten niin?”

”Koska tiedän oikotien sinne”, tohtori hymyili.

Hän vilkaisi vielä viimeisen kerran kaiteen yli merta, joka oli täällä niin syvä, ettei urheilijan jalka varmaan ollut vielä edes vajonnut pohjaan saakka. Sitten hän tarttui tyttöä kädestä ja johdatti tämän takaisin portaikkoon, josta oli itse hetki sitten tullut kannelle.

1. LUKU

BERLIINI

Talo, jossa tappavat juhlat oli määrä järjestää, oli juuri sellainen, josta he olivat aikoinaan haaveilleet. Omakotitalo, jossa oli punainen tiilikatto ja iso etupiha valkoisen säleaidan takana. Siellä he olisivat viikonloppuisin grillanneet ja kesällä laittaneet nurmikolle puhallettavan uima-altaan. Hän olisi kutsunut ystäviä kylään, ja he olisivat kertoneet toisilleen juttuja työstään tai puolisoidensa oikuista tai vain lojuneet aurinkotuoleissa päivänvarjon alla katsellen lastensa leikkejä.

He olivat käyneet Nadjan kanssa katsomassa sellaista taloa, kun Timmy oli juuri aloittanut koulun. Neljä makuuhuonetta, kaksi kylpyhuonetta, takka. Kermanvärisiksi rapatut seinät ja vihreät ikkunaluukut. Se ei ollut ollut kovinkaan kaukana täältä, Westendin ja Spandaun rajalla, vain viiden minuutin pyörämatkan päässä koululta, jossa Nadja silloin opetti. Kivenheiton päässä liikuntapuistosta, jossa hänen poikansa olisi voinut pelata jalkapalloa. Tai tennistä. Tai mitä vain.

Silloin se oli ollut heille liian kallis.

Tänään hänellä ei ollut enää ketään, joka olisi voinut muuttaa hänen kanssaan yhtään minnekään. Nadja ja Timmy olivat kuolleet.

Ja niin olisi pian myös kaksitoistavuotias poika heidän tarkkailemassaan talossa, jonka omisti Detlev Pryga -niminen mies, jos he vielä kovin kauan tuhlaisivat aikaansa täällä ulkona mustassa pakettiautossa.

”Menen nyt sisään”, Martin Schwartz sanoi. Hän istui takana pakettiauton ikkunattomassa tavaratilassa ja viskasi muoviseen roskasankoon ruiskun, jonka maitomaisen sisällön oli juuri piikittänyt itseensä. Sitten hän nousi monitoripöydän äärestä. Näytöllä näkyi ulkokuva heidän kohteestaan. Martinin kasvot heijastuivat auton tummennetuista ikkunoista. *Minähän olen kuin joku narkkari vieroituskaurilla*, Martin ajatteli, ja se oli loukkaus. Ketä tahansa narkkaria kohtaan.

Hän oli laihtunut viime vuosien kuluessa enemmän kuin saattoi sanoa olevan terveellistä. Vain hänen perunanenänsä oli yhtä iso kuin aina. Schwartzien tuulenhalkaisija, jollaisella suvun kaikki miespuoliset jälkeläiset oli varustettu jo sukupolvien ajan ja joka hänen edesmenneen vaimonsa mielestä oli ollut seksikäs. Martinille se oli ollut lopullinen todiste siitä, että rakkaus todellakin oli sokea. Jos pottunokasta ylipäättään saattoi sanoa mitään hyvää, niin se antoi hänelle hyväntahtoisen, luottamusta herättävän ilmeen. Sattui silloin tällöin, että vieraat ihmiset nyökkäsivät hänelle kadulla, vauvat nauroivat, kun hän kumartui vaunujen ylle (ne varmaan luulivat häntä pelleksi), ja naiset flirttailivat hänelle avoimesti, joskus jopa puolisonsa läsnä ollessa.

No, tänään niin ei vuorenvarmasti tapahtuisi, ainakaan niin kauan kuin hän oli näissä vetimissä. Tiukka musta nahkapuku, johon hän oli ahtanut itsensä, piti jo hengittäessä ikävää hankausääntä. Hänen siirtyessään kohti auton ovea kuolosti siltä kuin hän olisi puristellut isoa ilmapalloa.

”Seis, odota”, sanoi Armin Kramer, jolla oli poliisioperaatioissa johtovastuu ja joka oli istunut jo usean tunnin ajan Martinia vastapäätä tietokonepöydän ääressä.

”Miksi?”

”Siksi...”

Kramerin kännykkä soi, joten hänen ei tarvinnut sanoa lausettaan loppuun.

Hivenen ylipainoinen rikoskomisario tervehti soittajaa kaunopuheisesti: ”Hm?”, eikä keskustelun kuluessa sanonut paljon muuta kuin: ”Mitä?”, ”Eikä!”, ”Et ole tosissasi!” ja ”Sano sille kusipäälle, joka on tästä vastuussa, että pukee lämmintä ylleen. Miksikö? Koska lokakuussa voi olla saatanan kylmä maata pari tuntia kamarin edessä, kunhan olen käsitellyt hänet.” Kramer lopetti puhelun.

”*Fuck.*”

Kramer yritti mielellään kuulostaa amerikkalaiselta huume-kytältä. Ja näyttää sellaiselta. Hän käytti linttaan astuttuja cowboysaappaita, rikkinäisiä farkkuja ja paitaa, jonka punavalkoinen ruutukuvio muistutti astiapyyhettä.

”Mikä on ongelma?” Martin tiedusteli.

”Jensen.”

”Mitä hänestä?”

Miten se hemmo voi aiheuttaa ongelmia? Hänhän istuu eristyssellissä.

”Älä kysy miten, mutta jollain konstilla se paskiainen on saanut lähetettyä Prygalle tekstarin.”

Martin nyökkäsi. Hänellä ei ollut tapana ratketa samanlaisiin tunteenpurkauksiin kuin esimiehellään, joka parhaillaan repi hiuksiaan. Hänen pulssiaan ei saanut kiihtymään enää juuri muu kuin adrenaliiniruiske suoraan sydänkammioon.

Ei ainakaan uutinen, että joku linnakundi oli jälleen kerran onnistunut saamaan käsiinsä huumeita, aseita, tai kuten Jensen, puhelimen. Vankila oli paremmin organisoitu kuin valintamyymälä, siellä oli isommat valikoimat ja asiakasystävällisemmät aukioloajat. Avoinna myös sunnuntaisin ja pyhäpäivinä.

”Varoittiko hän Prygaa?” Martin kysyi Kramerilta.

”Ei. Se kusiaivo keksi jekun, mutta lopputulos on sama. Hän yritti virittää sinulle ansan.” Rikoskomisario hieroi silmäpussejaan, jotka vain suurenivat jokaisen operaation myötä. ”Jos haluaisin postittaa ne jonnekin, niistä pitäisi pulittaa paketin postimaksu”, Kramer oli hiljattain vitsailnut.

”Miten sitten?” Martin kysyi.

”Hän tekstasi, ettei Prygan pitäisi säikähtää, kun hän kohta ilmestyisi bileisiin.”

”Säikähtää mitä?”

”Koska hän oli kaatunut ja katkaissut etuhampaansa. Ylhäältä vasemmalta.”

Kramer naputti nakkisormillaan vastaavaa kohtaa suussaan.

Martin nyökkäsi. Niin suurta luovuutta hän ei olisi siltä pervertikolta odottanut.

Hän vilkaisi rannekelloaan. Se näytti vähän yli iltaviiden.
Vähän yli ”liian myöhään”.

”Helvetti!” Kramer löi vihaisena nyrkkinsä tietokonepöytään. ”Niin pitkään kuin tätä on valmisteltu, ja kaikki turhan takia. Meidän on keskeytettävä operaatio.”

Hän nousi kiivetäkseen etupenkille.

Martin avasi suunsa vastaväitteeseen, mutta tiesi Kramerin olevan oikeassa. He olivat tehneet puoli vuotta töitä

tätä päivää varten. Kaikki oli alkanut huhusta, joka oli niin uskomaton, että sitä oli pidetty pitkään pelkkänä urbaani-legendana. Kävi kuitenkin ilmi, etteivät *bug partyt* olleet mitään kauhutarinoita, vaan totisinta totta. Sellaisissa ”virus-bileissä” HIV-positiiviset harrastivat suojaamatonta seksiä terveiden ihmisten kanssa. Useimmiten se tapahtui kummankin osapuolen suostumuksella, minkä vuoksi tapahtumat, joissa haettiin erityisiä kiksejä tartuntariskistä, olivat enemmän psykiatrin kuin yleisen syyttäjän heiniä.

Martinin mielestä aikuiset ihmiset saivat tehdä itselleen mitä lystäsivät niin kauan kuin se tapahtui vapaaehtoisesti. Häntä ärsytti vain se, että pienen vähemmistön älyvapaan käyttäytyminen vahvisti turhaan typeriä ennakkoluuloja, joita monilla yhä oli aidspotilaita kohtaan. Moiset pöpöbileet olivat ehdoton poikkeustapaus, sillä suuri enemmistö tartunnan saaneista eli vastuullisesti, monet jopa osallistuivat aktiivisesti taisteluun sairautta ja sen uhrien stigmatisointia vastaan.

Taisteluun, jonka itsetuhoiset virusbileet tekivät tyhjäksi.

Ja varsinkin näiden bileiden psykopaattiset versiot.

Tuoreinta trendiä pervertikkopiireissä edustivat tapahtumat, joissa raiskattiin syyttömiä, jotta nämä saisivat tartunnan. Alaikäisiä useimmiten. Maksavan yleisön katsellessa. Se oli uusi vetonaula karmeuksien markkinoilla, joiden myyntikojut olivat Berliinissä avoinna kellon ympäri. Usein sitä tapahtui porvariskodeissa kunnollisilla alueilla, missä sellaista ei olisi voinut kuvitellakaan. Kuten tänään täällä Westendissä.

Detlev Pryga, mies, joka tavallisessa elämässään myi hygieniatarvikkeita, oli lastensuojeluvirastolle mieluisa

kumppani, sillä hän otti säännöllisesti luokseen vaikeimpia sijoituslapsia. Huume-, hyväksikäyttö- ja muita ongelmatautauksia, jotka olivat nähneet elämässään enemmän lastenkoteja kuin koululuokkia. Häiriintyneitä sieluja, jotka eivät usein tienneet paremmasta kuin väliaikaisesta yösijasta seksiä vastaan ja joista kukaan ei huomannut, jos he pian häipyivät taas omille teilleen ja poimittiin jonkin ajan päästä talteen heitteille jätettyinä ja sairaina. He olivat täydellisiä uhreja, poliisia pelkääviä rauhanhäiritsijöitä, joiden sanaa uskottiin vain harvoin, mikäli he edes yrittäisivät pyytää apua.

Myös Liam, kaksitoistavuotias katulapsi, joka oli asunut Prygan luona nyt kuukauden, heitettäisiin hyvin pian tämän illan jälkeen takaisin katujaan. Mutta sitä ennen hänen pitäisi harrastaa seksiä Kurt Jensenin, neljäkymmentäkolmevuotiaan HIV-positiivisen pedofiilin kanssa muiden vieraiden katsellessa.

Pryga oli tutustunut Jenseniin internetin keskusteluryhmissä, ja siellä hän oli myös jäänyt poliisin haaviin.

Lapsenraiskaaja oli istunut viimeiset kaksi viikkoa tutkintavankeudessa. Tänä aikana Martin oli valmistautunut esiintymään Jenseninä, mikä oli melko yksinkertainen tehtävä, sillä Pryga ja Jensen eivät olleet vaihtaneet valokuvia. Martinin piti vain pukeutua nahkavaatteisiin, jotka Pryga halusi videoilleen, ja ajella päänsä kaljuksi, koska Jensen oli kuvaillut itseään isokokoiseksi, hoikaksi, vihreäsilmäiseksi ja kaljuksi. Parturoinnin ja piilolinssien ansiosta kuvaus sopi nyt myös Martin Schwartziin.

Suurimmaksi ongelmaksi naamioitumisessa oli osoittautunut positiivinen aidstesti, jonka Pryga vaati. Ei etukäteen, vaan juhlissa paikan päällä. Hän oli kertonut tilanneensa

pikatestejä alankomaalaisesta verkkoapteekista. Pisara verta, ja tulos näkyisi testipuikon ikkunassa kolmen minuutin sisällä.

Martin tiesi, että juuri tämän periaatteessa ratkaisemattoman pulman takia hänet oli ylipäätään valittu tehtävään. Perheensä kuoleman jälkeen häntä oli pidetty poliisipiireissä tikittävänä aikapommina. Kolmenkymmenen kahdeksan vuoden ikäisenä hänellä oli ammatissaan peitepoliisina tiukka kurssi kohti eläkeikää, ja häneltä puuttui tärkein ominaisuus, joka hätätilanteessa pitäisi hänet ja hänen tiiminsä hengissä: pelko.

Poliisipsykologit olivat tutkineet hänet jo neljä kertaa. Ja neljä kertaa he olivat tulleet siihen johtopäätökseen, ettei hän ollut päässyt yli vaimonsa itsemurhasta – eikä varsinkaan siitä, että vaimo oli sitä ennen vienyt hengen heidän yhteiseltä pojaltaan. Neljä kertaa he olivat suositelleet, että Schwartz pitäisi passittaa varhaiseläkkeelle, sillä ihminen, joka ei enää nähnyt elämällään merkitystä, ottaisi työtehtävissään vastuuttomia riskejä.

Neljä kertaa he olivat olleet oikeassa.

Ja siitä huolimatta hän istui tänään taas poliisiautossa, eikä vain siksi, että hän oli paras työssään. Vaan ennen kaikkea siksi, ettei kukaan muu suostuisi vapaaehtoisesti piikittämään suoneensa HIV:n vasta-aineita pikatestin huijaamiseksi. Veriseerumi oli puhdistettu aidsin taudinaiheuttajista erityisellä sterilointimenetelmällä, mutta sataprosenttista varmuutta poliisilääkäri ei ollut silti halunnut antaa, ja siksi Martinin olisi aloitettava heti operaation jälkeen neliviikkoinen altistuksen jälkeinen estohoito, niin sanottu PEP-lääkitys. Hän oli käynyt kuurin läpi kerran aiemminkin, kun muuan narkkari oli iskenyt verisen ruiskun hänen niskaansa.

JOKA VUOSI MAAILMAN RISTEILYALUKSILTA KATOAA 23 MATKUSTAJAA. KUKA ON SEURAAVA?

Viisi vuotta sitten poliisipsykologi Martin Schwartz menetti vaimonsa ja lapsensa, kun he katosivat jäljetömiin kesken luksusristeilyn. Heidän kohtalonsa ei koskaan selvinnyt, ja poliisi kuittasi tapauksen murhana ja itsemurhana. Tragedian edelleen piinaama Schwartz saa viestin iäkkäältä kirjailijalta, joka väittää tietävänsä Martinin perheen kohtalon ja pyytää häntä saapumaan The Sultan of the Seas -laivan kyytiin.

Salamyhkäinen kirjailija kertoo, että Martinin perhe ei ole ainoa kadonnut, ja että Sultan of the Seas -laivalta on kadonnut toinen perhe vain kuukautta aiemmin. Hän uskoo, että matkustajien joukossa on sarjamurhaaja.

Kun kadonneen perheen tytär ilmestyy yhtäkkiä takaisin mukanaan Schwartzin pojan pehmolelu, käy ilmi, että kaiken takana on jotain vielä kammottavampaa.

Sebastian Fitzekin piinaava trilleri *Matkustaja 23* vie lukijan risteilyalukselle, jonka käytävillä kulkee kuolema.

